

KARTA EWIDENCYJNA ZABYTKU NIEMUCHOMEGO NIEWPISANEGO DO REJESTRU ZABYTKÓW

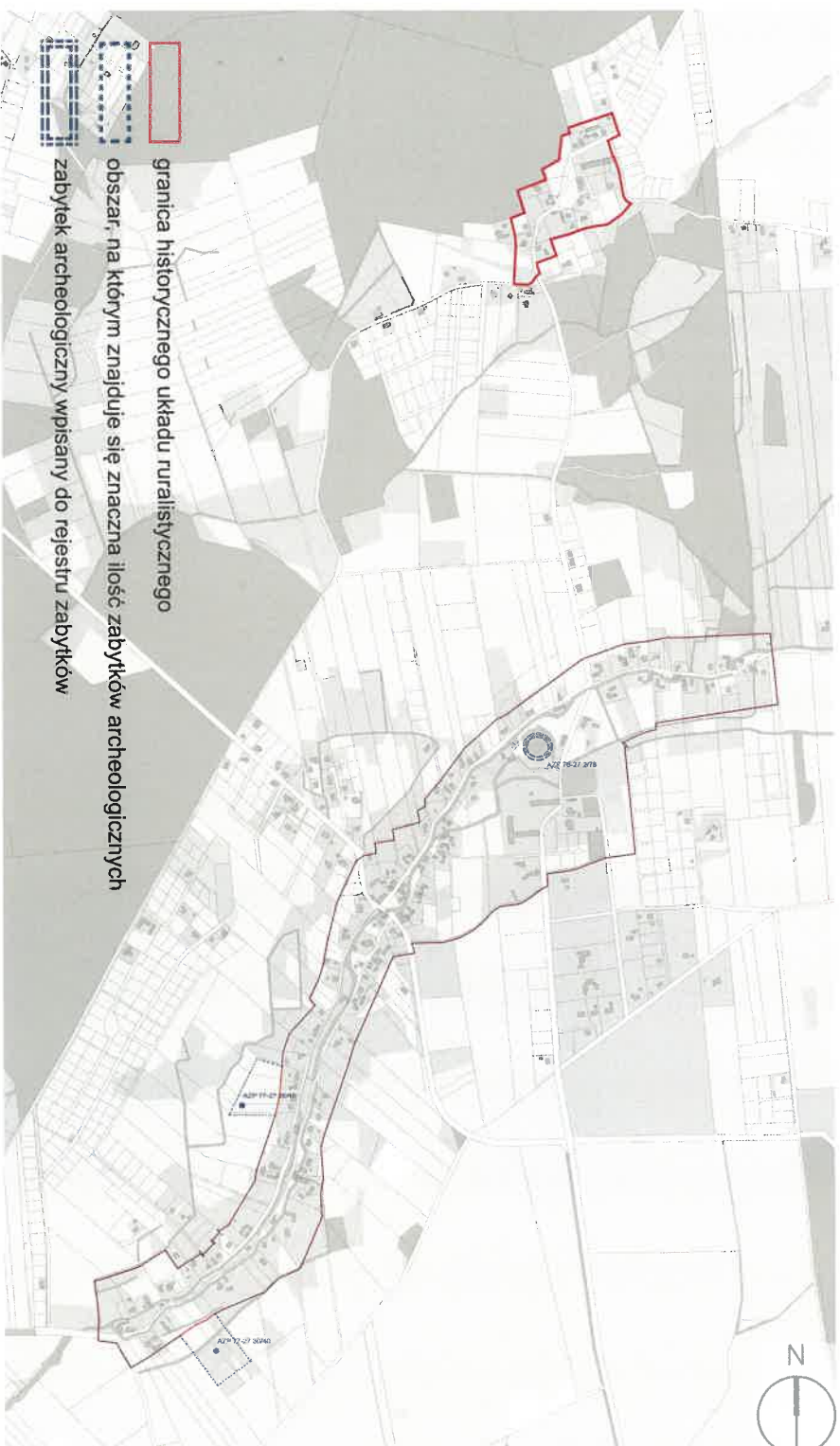
1. Nazwa
HISTORYCZNY UKŁAD RURALISTYCZNY WRAZ Z TERENEM, NA KTÓRYM
ZNAJDUJE SIĘ ZNACZNA ILOŚĆ ZABYTKÓW ARCHEOLOGICZNYCH

2. Czas powstania
1313 r.; XX w.

3. Miejscowość

LUBNÓW
Z PRZYSIÓŁKIEM NOWOSIELCE

9. Materiały graficzne

4. Adres (ulica, nr posesji)

OBSZAR WSI

5. Przynależność administracyjna

Województwo dolnośląskie

Powiat trzebnicki

Gmina Oborniki Śląskie

6. Współrzędne geograficzne

51°15'36"N 16°53'05"E

7. Użytkowanie obecne

MIESZKALNE, ROLNICZE

8. Stan zachowania

4

rysunek w skali 1:5 000 w załączniku nr 1

Nazwa wsi:

1313 r. Liebenav, 1336 r. Lubenaw, 1360 r. Liebenaw, od XVIII w. Liebenau

Historia wsi:

Najstarsza wzmianka o wsi pochodzi z 1313 r., kiedy to w księgach biskupich wymienia się plebana Godinusa, o kościele pierwsze informacje pochodzą jednak z 1353 r., dwa lata później wzmiankuje się 32 domy na obszarze wsi. W 1397 r. kościół p.w. św. Trójcy wymieniany jest jako filia parafii w Bagnie. Początkowo wieś należała do przedstawicieli rodziny Gallów, następnie przeszła w ręce rodu Clauß. Jako pierwszy wymieniany Krzysztof w 1495 r. W kolejnych latach właścicielem miejscowości został Hans von Diebitsch, starosta wołowski, w 1503 r. został pochowany w ufundowanym przez siebie kościele w Lubnowie. W dokumentach z 1529 r. występuje, potomek starosty, również Hans von Diebitsch. Prawdopodobnie wtedy powstała pierwsza siedziba rodu w części północno-wschodniej, stanowiąca wieżę mieszkalną na obszarze otoczonego fosą. Płyty nagrobne umieszczone na elewacjach kościoła w Lubnowie świadczą, iż majątek w miejscowości pozostał w rękach członków rodu von Diebitsch przynajmniej do pierwszej połowy XVII wieku. W 1785 r. posiadłość należy do księcia Henryka Pruskiego, młodszego brata króla Prus Fryderyka II. Na obszarze wsi znajduje się kościół katolicki ze szkołą, siedziba dworu, folwark, 3 gospodarstwa rolników, 19 gospodarstw zagrodniczych, 2 gospodarstwa chatupnicze i młyn wodny. W sumie 37 domów zamieszkiwało 167 osób w. W 1830 r. wymienia się obszar Dolnego i Górnego Lubnowa oraz Sorge (Nowosielce), kolonia z folwarkiem na północ od Lubnowa. W 1837 r. za cenę 40 000 talarów majątek nabył Albert Schaubert. W 1845 r. wśród dóbr wymienia się pałac, folwark, 110 domów, 2 młyny wodne, wiatrak, cegielnię i kościół katolicki i ewangelicką szkołę. W kolonii Nowosielce znajdował się folwark, 47 domów, browar i gorzelnia. Lubnów zamieszkiwało 597 osób, w tym 66 wyznania katolickiego. Choć odesetek ewangelików był większy, swoją parafię mieli w Urazie. Schaubertowie posiadali majątek do 1872 r. W 1886 r. dobra w Pęgowie i Lubnowie należały do rotmistrza Moritza Franke, zamieszkałego w Pęgowie. W tym czasie włości w Lubnowie liczyły 597ha, w tym 291ha pół uprawnych, 106ha łąk, 3ha pastwisk, 104ha lasów, 72ha stawów, 21ha dróg i podwórze gospodarczych. W 1894 roku majątek nabył Gustav Friedmann, w 1902 r. właścicielem został Emil Janetki, który w 1905 r. posiadał w Lubnowie dobra o powierzchni 597ha, w tym 415ha pół uprawnych, 56ha łąk, 104ha lasów, 1ha pastwisk, 21ha dróg i podwórze gospodarczych. W I ćw. XX w. właściciele zmieniali się w krótkich odstępach czasu, w 1912 r. von Sypniewski, w 1917 r. Anton Klaus, w 1921 r. Karl Douffin. Posiadłość zmniejszała się do 225,3ha, w tym 143,5ha, pół uprawnych, 22,5ha łąk, 12,5ha lasów, 31,5ha pastwisk, 0,7ha stawów, 3,4ha parku i ogrodu, 2ha żwirowni, 9,2ha dróg i podwórze gospodarczych. W 1924 r. ostatnim przedwojennym właścicielem został Franz Pieler z Gliwic, w 1937 r. dobra rycerskie liczyły 258ha, w tym 179ha pół uprawnych, 5,4ha lasów, 38ha pastwisk, 14,6ha parku, ogrodu, dróg i podwórze gospodarczych W gospodarstwie działał młyn wodny. Jeszcze przed 1909 r. majątek objął Richard Goebel, który oddzielił dobra w Nowosielcu od dóbr lubnowskich, ustanawiając osobnego zarządcę.

Założenie pałacowo-folwarczne

Położone w północno-wschodniej części wsi, oddalone od zabudowy wiejskiej. Granicę wydłużonego założenia wyznaczała rzeka oraz droga wiejska. Folwark tworzył zwartą zabudowę od południa zamkniętą budynkiem pałacu a także rządówki. Do południowej elewacji przylegał park krajobrazowy. Na północnym zachodzie od zespołu, oddzielone fosą i łąkami, zlokalizowane jest stożkowate grodzisko średniowieczne, miejsce siedziby Diebitschów z przełomu XIV i XV w.

c.d. w załączniku nr 2

12. Opracowanie karty ewidencyjnej (autor, data i podpis)

30
Październik 2022 r.
